

biskopperne, og især kendte man jo altid den til enhver tid siddende kirkeminister, så man var sikker på, man havde styr på det. Den ros skal så den tidligere kirkeminister, hr. Torben Rechendorff, have, at jeg tror, det var første gang, de ikke helt kunne styre det statsapparat, som jo værnede om det, de kaldte friheden i kirken.

Når så alt dette er sagt, er der altså stadig væk i den meget, meget lille ende, vi nu laver, lidt befrielse. Når man tænker på, hvilken debat der i øjeblikket foregår blandt menighedsråd og distriktsforeninger og landsforeningen, og hvor den foregår henne, hvor ønsket om at få mere hånd i hanke med sine egne sager i hvert fald på stiftsplan er blevet ganske voldsomt, så er det meget, meget lidt.

Men jeg tror, jeg vil følge den konservative ordfører og sige, at i disse sager er det åbenbart med kæmpeskridt, vi i øjeblikket går frem, når det har taget 6 år at opdage, at det måske ikke gjorde så meget, at kirken selv kunne afgøre, om man ville have en sognemedhjælper f.eks., og at man ikke behøvede at skulle i samarbejde med et andet sogn. Det har jo til gengæld betydet, at de meget små sogne har været privilegerede i forhold til de mellemstore sogne, fordi to små sogne på et par hundrede indbyggere bare kunne gå sammen, og så kunne de lave, hvad de ville inden for dette her. Hvis man var 6.000, skulle man altså hen og finde et andet sogn for at lave en sognemedhjælperordning.

Selvfølgerlig støtter SF lovforslaget. De tekniske ændringer synes jeg den konservative ordfører gjorde klart rede for, og man kan måske godt kalde den anden ændring ideologisk; jeg mener, det er et meget stort ord at bruge om det, der sker her, men det er jo rigtigt, at når vi tænker på, hvad det er for et statsligt jerngreb, vi prøver at lirke kirken lidt ud af, Venstres, Det Radikale Venstres og Kirkeligt Samfunds massive dyrkelse af far stat i disse sammenhænge, sådan indtil videre godt støttet af Socialdemokraterne, så tror jeg også, vi vil kalde det ideologisk, når man nu kan få lov til at ansætte sin sognehjælper for sine egne penge, uden at man skal hen og lave mærkelige aftaler for at få lov af staten.

Aage Brusgaard (FP):

Andre ordførere har givet udtryk for, hvad selve lovforslaget går ud på, så det tror jeg at jeg vil skåne de mange tilhørere for at gentage. Dette med indkaldelse af stedfortrædere mener jeg er en hel selvfølge.

Umiddelbart vil jeg sige, at Fremskridtspartiet er positivt over for selve lovforslaget, men vi fik jo et digert værk af hørings svar i går, og dem har jeg altså ikke nået at få læst. Det er så noget af det, vi kan bruge lørdag-søndag til. Men så vidt jeg sådan lige kan se på overskrifterne, er det mest biskopper og provster, der har skrevet. Jeg håber da også, der bliver tid til, at vi hører fra de folkevalgte menighedsråd, inden vi eventuelt går til en tredje behandling på dette område.

Bruno Jerup (EL):

Enhedslisten har en lidt anden indfaldsvinkel til disse lovforslag, som handler om lovgivning omkring folkekirken. Vi har grundlæggende den holdning, at der bør være religionsfrihed i dette land, og at det bør staten sådan set ikke blande sig i. Derfor har vi valgt det standpunkt, at i sager, der handler om reguleringen af statsreligionens spørgsmål, undlader vi at stemme, medmindre der overføres penge fra statskassen til den pågældende. Så har vi en interesse i det, fordi så er det en del af statens penge.

Men ellers har vi den grundindstilling, at de medlemmer af dette Ting, der åbenbart synes, at de har ret til på en kirkes vegne, på en religions vegne, at bestemme, hvordan denne kirke skal regulere sine forhold, jo så må gøre det.

Vi undlader at stemme, og det vil vi egentlig opfordre alle andre til også at gøre. Vi mener, at alle spørgsmål, der vedrører kirken, hvad enten det er den ene eller den anden, må de folk, som er medlem af denne kirke, fuldt og helt og frit afgøre.

Dér tror jeg sådan set, at jeg er enig med SF's ordfører, i hvert fald trak det lidt samme vej. Den holdning har vi, når det gælder religionsfrihed, og den holdning har vi også, når det gælder andre former for organiseringer, f.eks. fagbevægelsen, hvor vi også har den grundholdning, at folk har lov til at vælge den tillidsmand eller -kvinde, de vil, og det skal andre ikke blande sig i. Det er et grundprincip, og derfor vil vi heller ikke blande os i, om de vælger det ene eller det andet menighedsråd, om de indkalder stedfortrædere, eller hvem de ansætter, så længe det er for deres egne penge. Det ønsker vi ikke at blande os i.

Så vores udgangspunkt er, at vi undlader at stemme til dette lovforslag. Det kan være, der kommer flere lovforslag af samme slags, og så vil Tinget høre en lignende sang.